

Full diocesà

27 d'octubre del 2024

p4 —La Mare de Déu de la Pietat retorna a Igualada

p6 —Campanya de Càritas: «Ningú sense llar»

El baldaquí de Sant Pere torna a lluir

Avui 27 d'octubre, en preparació del Jubileu de l'any 2025 i coincidint amb la clausura del Sínode de Bisbes, el baldaquí de la basílica de Sant Pere del Vaticà tornarà a lluir en tota la seva esplendor després de la seva primera restauració en 250 anys.

Aquesta estructura de 30 metres d'altura, erigida per Gian Lorenzo Bernini entre 1624 i 1635, és una obra mestra del barroc que es troba sobre la tomba de l'apòstol Pere. Les seves quatre columnes salomòniques de bronze, decorades amb rams de llorer i abelles (símbols de la família Barberini del papa Urbà VIII), han recuperat la seva lluentor després de nou mesos d'intensos treballs.

Se li ha retornat l'esplendor original i manifesta així el

sentit del que encarna la basílica: la bellesa i la glòria que ha de reflectir l'Església. L'Eucaristia expressa tot això millor que qualsevol altre esdeveniment. El baldaquí ho proclama davant la tomba de Pere, el primer testimoni de la fe. En l'Eucaristia resplendeix la bellesa de l'Església, reflex del que va fer Jesús vessant la seva sang a l'altar de la creu, i més tard el que van fer els apòstols i els seus successors. Els experts van passar sis mesos estudiant l'estat del monument, que pesa més de 200 tones, abans de començar la restauració, centrada en la seva ornamentació externa. Durant els treballs, van descobrir objectes inusuals, com una llista de la compra del segle XIX, restes de menjar i inscripcions dels primers restauradors.

«És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!»

Diumenge XXX durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre de Jeremies

Això diu el Senyor: «Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel! Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo sóc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran.»

(31,7-9)

Salm responsorial

És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

[125]

Lectura de la carta als cristians hebreus

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiat l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon.

Tampoc el Crist no s'atribuï a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que la hi ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat.» I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.»

(5,1-6)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bar-Timeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi.» Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi.» Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo.» Ells criden el cec i li diuen: «Anima't i vine, que et crida.» El

cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci? Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi.» Jesús li diu: «Vés, la teva fe t'ha salvat.» A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà. (10,46-52)

«El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci?» Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi.» Jesús li diu: «Ves, la teva fe t'ha salvat.» A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà»

«Coratge! Aixeca't, que et crida»

Marcel Nsanzineza, prev.

La pregària inicial d'aquest diumenge trenta de durant any comença així: «Déu omnipotent i etern, augmenteu-nos la fe, l'esperança i la caritat...» Aquestes tres virtuts que ens permeten d'avançar en el nostre camí de vida amb el Senyor són il·lustrades d'alguna manera en l'evangeli.

Així, Jesús fa que un cec hi vegi, li fa brillar la llum del dia. El cec, assegut vora el camí demanant caritat, s'adona que passava Jesús. N'havia sentit a parlar, i què fa? Comença a cridar la seva fe en ell: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi!» La gent intentaven fer-lo callar, i Jesús diu: «Crideu-lo.» El cec corre cap a Jesús i quan aquest li pregunta: «Què vols que et faci?», exclama: «Rabuni, és a dir, Mestre, feu que hi vegi.» Jesús respon: «Ves, la teva fe t'ha salvat», i, guarit, l'home segueix Jesús.

Bartimeu segueix Jesús que li ho ha portar tot: amb el seu vell mantell abandonat, la vista recuperada i sobretot amb un Salvador conegut, passa de mort a vida. Efectivament, el cec de Jericó, fill de Timeu, Bartimeu, que Jesús troba pel camí de Jerusalem representa tots i cadascun de nosaltres, com també la comunitat de fidels, l'Església. Per a viure la comunitat, la comunió fraterna, podem comptar, com diu la Carta als Hebreus, en un gran sacerdot, Jesucrist, que és «capaç de ser indulgent amb els qui pequen per ignorància o per error». Així tenim la seguretat que mai no serem abandonats. Que puguem deixar ressonar dins nostre aquestes paraules de l'Evangeli: «Coratge! Aixeca't, que et crida.» Perquè primer Crist sent el nostre crit. Que l'Eucaristia, l'escolta i la meditació de la Paraula de Déu siguin per a nosaltres un moment de lliurament a Déu amb una confiança com la del cec de Jericó. I segur que llavors escoltarem el Senyor dient-nos: «Ves, la teva fe t'ha salvat.»

La imatge

Jesús surt de Jericó i comença el darrer camí a Jerusalem. Pocs quilòmetres i una bona pujada. S'hauria pogut refugiar en algun monestir de la zona. Però, ben conscient, continua endavant. Encara dona la vista a Bar-Timeu, que el reconeix i l'invoca com a Messies, Fill de David, i l'afegeix al nombre dels seguidors. Amb la fe del cec, i la col·laboració dels qui l'acosten a Jesús: Vine, que et crida!

Jesús curant el cec (1645). Eustache Le Sueur.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

28 dilluns

—Sts. Simeó Cananeu i St. Judes Tadeu, apòstols
Ef 2,19-22 / Salm 18 / Lc 6,12-19

29 dimarts

—Sant Narcís, bisbe i mr.
Ef 5,21-33 / Salm 127 / Lc 13,18-21

30 dimecres

—Sant Gerard de Potença
Ef 6,1-9 / Salm 144 / Lc 13,22-30

31 dijous

—Sant Quintí, mr.
Ef 6,10-20 / Salm 143 / Lc 13,31-35

1 Tots Sants

Festa de precepte
Novembre, consagrat a les ànimes del purgatori
Ap 7,2-4.9-14 / Salm 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a

2 dissabte

Commemoració dels Fidels Difunts
Lectures de difunts

3 diumenge XXXI durant l'any / Cicle B

—Santa Sílvia
—Sant Pere Almató, Dominic
—Sant Ermengol, bisbe
—Sant Martí de Porres, dominic
Dt 6,2-6 / Salm 17 / He 7,23-28 / Mc 12,28b-34

Igualada rep la imatge restaurada de la Mare de Déu de la Pietat

Redacció

Fotos d'Ajuntament d'Igualada i Josep Serra

La imatge de la Mare de Déu de la Pietat, copatrona de la ciutat, va retornar a Igualada el 12 d'octubre després d'un minuciós i complet procés de restauració de set mesos per a netejar-la, reparar-ne els elements danyats pel pas del temps i els desperfectes patits durant la guerra civil, al mateix temps que analitzar-la per recuperar el seu aspecte original. A més, es commemorava el 65è aniversari de la coronació canònica de la imatge, realitzada l'any 1959 pel bisbe Ramon Masnou i l'abat Aureli M. Escarré.

La restauració s'ha dut a terme al Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat de Catalunya i ha estat obra del restaurador Javier Chillida. Els costos s'han finançat gràcies als ajuts del Departament de Cultura de la Generalitat i la col·laboració de l'Escola Pia, que custodia la talla, i l'Ajuntament d'Igualada.

A la tarda es va fer una gimcana igualadina i una xocolatada i, posteriorment, s'organitzà un seguici festiu acompanyant la Mare de Déu de la Pietat des de la basílica de Santa Maria fins al seu santuari.

A continuació, al santuari es va fer la representació teatral de la llegenda del Pelegrí i l'alcalde d'Igualada i el director de l'Escola Pia van descobrir la imatge restaurada. L'endemà diumenge es procedí a la benedicció en l'eucaristia dominical.

Religioses fan els vots a Manresa

Redacció

El dissabte 12 d'octubre la basílica de la Seu de Manresa va acollir una cerimònia solemne de vots religiosos de les germanes de l'orde de les Serventes del Senyor i de la Verge de Matará. L'acte fou presidit pel nostre bisbe, Romà Casanova, i congregà fidels de diverses procedències.

Durant la cerimònia la germana María Luz del Corazón de Je-

sús i la germana María Morada de Jesús van emetre els seus vots perpetus, compromís que representa un lliurament total i definitiu a la seva vocació religiosa. A més, la germana Maria dels Desamparats, Maria del Cor Immaculat i Maria Reina dels Apòstols van emetre els seus primers vots, en un pas significatiu en el seu camí de servei a l'Església i consagració al Senyor.

Trobada de les Càritas de Guillerries-Congost

El divendres 27 de setembre va fer-se la Trobada Arxiprestal Guillerries-Congost. A l'acte, celebrat a Taradell, van assistir-hi trenta persones voluntàries de Càritas Interparroquial de Folgueroles i de les Càritas Parroquials d'Aiguafreda, els Hostalets de Balenyà, Centelles, Taradell, Santa Eugènia de Berga i Sant Hilari de Sacalm.

Carles Deniel, director de la Càritas taradellenca va fer una xerrada sobre l'acolliment que presta aquesta institució, posant com a exemple diverses experiències viscudes a la població. Seguidament el tècnic referent del territori arxiprestal valorà la tasca actual de Càritas, que canvia el model assistencial de «donar» pel d'«acompanyar». Per incidir en aquesta qüestió es va fer una dinàmica de grup.

Caminem junts

Manifest de la campanya «Ningú sense llar» de Càritas

En la campanya d'aquest any seguim el camí per combatre el sensellarisme. Volem ser la veu dels qui sofreixen la forma d'exclusió residencial més severa i evidenciar una vegada més que no és un problema individual sinó que concerneix tota la societat, incloent-hi les administracions públiques. Tal com afirma l'article 25.1 de la Declaració Universal dels Drets Humans, «tota persona té dret a un nivell de vida que assegurï, per a ella i la seva família, la salut i el benestar, especialment quant a alimentació, vestit, habitatge, assistència mèdica i serveis socials necessaris».

A l'Estat actualment hi ha gairebé 30.000 persones sense llar. És una xifra indecent, i més quan sabem que hi ha 4 milions de pisos o cases buits. Una absoluta absurditat que incompleix els drets fonamentals però també el sentit comú. A més, la crisi de l'habitatge obliga molts veïns a viure amb una incertesa constant, amb lloguers insostenibles i disposant de poca oferta d'habitatge públic, provocant, en el pitjor dels casos, l'expulsió de casa seva.

Quan es vulnera el dret a un habitatge digne, també poden aparèixer altres vulneracions, generant una cadena de pèrdua de drets: si no disposem d'una llar, també podem trobar-nos amb dificultats per a tenir i mantenir un lloc de treball, per a accedir a prestacions... i tot plegat pot acabar amb el deteriorament de la salut física i mental.

A les institucions els demanem que les persones sense llar puguin exercir els seus drets, facilitant-los l'accés a habitatges decents i assequibles, treballant de manera real per la igualtat d'oportunitats en la formació i garantint la creació i l'existència de llocs de treball dignes.

Als ciutadans els demanem empatia, que es posin en el lloc de l'altre i que no mirin cap a una altra banda, des de la proximitat, la humanitat i la comprensió. Superem els prejudicis i les pors.

Fem que el camí d'erradicar el sensellarisme sigui possible. I que ningú, absolutament ningú, no es quedi enrere. BON CAMÍ!

El papa Francesc publicarà la seva autobiografia

El papa Francesc es convertirà en el primer pontífex a escriure la seva autobiografia, que es titularà **Spera** («Esperança») i que es publicarà simultàniament en més de vuitanta països el gener del 2025 amb motiu del Jubileu que tindrà lloc a Roma.

Així ho ha anunciat l'editorial italiana Mondadori, que gestiona els drets mundials d'aquest llibre, a la fira del llibre que es desenvolupa a Frankfurt, amb Itàlia com a país convidat d'honor.

Es tracta d'una obra escrita a quatre mans amb l'escriptor italià Carlo Musso durant els darrers sis anys. Segons ha anunciat Mondadori, Jorge Mario Bergoglio havia demanat al principi que es publicués després de la seva mort, però ha canviat d'opinió per fer-ho durant el Jubileu de l'Esperança del 2025, que començarà el prop·vinent 24 de desembre.

L'autobiografia comença a principis del segle XX amb la història de l'emigració dels seus avantpassats italians a Amèrica Llatina i passa per la infantesa, la joventut i el descobriment de la vocació sacerdotal, entre altres etapes, fins a arribar al pontificat el març del 2013.

El dominic Xabier Gómez, nou bisbe de Sant Feliu

Redacció

El Papa ha nomenat fra Xabier Gómez García, OP, com a bisbe de Sant Feliu de Llobregat. Aquest ha escollit com a lema episcopal: «*Humilitas*». A les onze del matí del dissabte 30 de novembre tindrà lloc a la catedral de Sant Llorenç (Sant Feliu de Llobregat) la seva ordenació episcopal i inici del seu ministeri. El nou bisbe va néixer l'11 d'abril de 1970 a Azkoitia (Guipúscoa). Fou ordenat sacerdot el 12 de juny de 1994. Ingressà en l'Orde de Predicadors l'any 2003. Va realitzar el seu noviciat a Salamanca, on el 17 de setembre del 2004 emeté la seva primera professió religiosa.

És llicenciat en Teologia per la Facultat de Teologia de Sant Esteve de Salamanca. A més, té un Màster en Orientació i Mediació Familiar per la Universitat Pontifícia de Salamanca, i a la Universitat Autònoma de Madrid es va especia-

litzar en Mediació Social Intercultural. El seu ministeri sacerdotal el va desenvolupar a la diòcesi de Sant Sebastià, on fou vicari parroquial d'Elgoibar (1994-1997) i rector i coordinador de la Unitat Pastoral d'Eskoriatza-Aretxabareta (1997-2003).

Com a frare dominic, ha estat vicari parroquial de la parròquia del Sant Crist i coordinador de Pastoral del Col·legi Nuestra Señora de Atocha, a Madrid (2006-2010); promotor de Pastoral Juvenil i Vocacional de la Província Orde de Predicadors (OP) (2009-2012); vicari parroquial del santuari parroquial de Nuestra Señora de Atocha, a Madrid (2010-2016); prior del convent de Santa Caterina, a Barcelona (2016-2018). Actualment és director del departament de Migracions de la CEE (des del 2021), entre altres ocupacions.

La Pel·lícula

La infiltrada

Dirigida per Arantxa Echevarria

Espanya, 2024.

Thriller.

Intèrprets: Carolina Yuste i Lluís Tosar.

Basada en la història real d'Aranzazu Berradre Marín, pseudònim amb el qual es va infiltrar una policia nacional dins la banda terrorista ETA durant vuit anys. Quan tot just en tenia vint, la jove aconseguí d'introduir-se dins l'esquerra abertzale presentant-se com a militant del Moviment d'Objecció de Consciència de Logronyo, essent l'única dona que va conviure en un pis amb dirigents d'ETA. Durant la seva infiltració, es veié obligada a tallar totalment els llaços familiars, tot per poder desarticular el comando Donosti.

No opta en gairebé cap moment per l'acció; la idea és explicar que el terrorisme es va vèncer amb paciència, perseverança, intel·ligència i molt, molt treball d'investigació i seguiment. Un llargmetratge necessari, destinat sobretot als adults, però convenient per als joves (*Pantalla 90*).

Comunitats fraternals

Romà Casanova, bisbe de Vic

En una societat on impera l'individualisme i la manca de relacions profundes entre les persones, les comunitats cristianes són cridades a practicar, encara més, la fraternitat. Necessitem imperiosament comprendre que la fe cristiana, encara que tingui una característica personal en el trobament amb Jesús, demana viure en el «nosaltres» eclesial. La fe en Crist és inseparable de la pertinença a la comunitat dels salvats per ell.

No és possible que els qui celebrem l'Eucaristia junts siguem uns desconeguts els uns dels altres.

Les relacions pròpies dins l'Església són les de la fraternitat. En la litúrgia així s'expressa, seguint la tradició que es fa present en els llibres del Nou Testament. En veritat així és si tenim present la paternitat de Déu sobre tots nosaltres. Invocar Déu com a pare té com a conseqüència tenir com a germans tots els homes. Negar la fraternitat a algú seria negar la paternitat de Déu.

Aquest principi fonamental de la comunitat cristiana demana una nova presa de consciència i unes concrecions que ajudin a fer palès el que hem rebut com a do. La fraternitat no és una bella paraula per a pronunciar-la, sinó una manera de ser, de relacionar-nos entre nosaltres. A més, en aquest moment intens d'evangelització, la fraternitat és el primer testimoni que haurien de veure entre nosaltres els qui se'ns acosten cercant l'esperança i el sentit de la seva existència. En l'assemblea sinodal va ressonar amb força aquesta necessitat, recollida en un decret: «Que es prengui consciència que la primera norma per a l'evangelització és el testimoni de fraternitat entre els membres de les parròquies i de les comuni-

tats —“Mireu-los com s'estimen”, deien els coetanis dels primers cristians—. L'escàndol de la divisió i la crítica destructiva són un contratestimoni que dificulta la fe en el cor dels petits i pobres» (núm. 66).

Tots els qui formem les parròquies i comunitats —començant pels pastors i els membres dels consells pastorals— hem de fer un esforç, doncs, per afavorir tot allò que fomenti la fraternitat, mitjançant les trobades i altres activitats que ajudin al coneixement mutu i a les relacions basades en la caritat, el respecte, l'agraïment i el perdó. No és possible que els qui celebrem l'Eucaristia junts siguem uns desconeguts els uns dels altres. Seria molt trist que algú dels qui formen la nostra comunitat estigués malalt o en necessitat i la resta no ens n'adonéssim. Hem de lluitar, en definitiva, per ser comunitats fraternals, gèrmens de germanor en la nostra societat.

